

GRAN ANGULAR

FÓRMULA MAGISTRAL

Enric I. CanelaCATEDRÀTIC DE BIOQUÍMICA I BIOLOGIA MOLECULAR.
FACULTAT DE BIOLOGIA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONAUNIVERSITAT, RECERCA
I INNOVACIÓ IGNORADES

No seria ni prudent ni encertat que ara valorés el govern de la Generalitat. Tot just fa tres mesos que exerceix, amb les vacances pel mig, i és hereu del caos que ha significat la intervenció maldestra, injusta i traïdora de l'Estat. Els consellers i els seus equips no han tingut temps de desenvolupar polítiques noves, i la feina principal ha estat començar a recuperar tot allò que la intervenció o el fre dels polítics de Madrid va esgarrrar. D'altra banda, l'absència de pressupost ha impedit engegar nous projectes.

El govern actual no és un govern normal. Sovint els governs són poc coherents, sobretot quan són el fruit de pactes entre grups sense total coincidència ideològica. Per formar-los es fan equilibris per satisfer els partits que hi donen suport i els grups interns de pressió de cada partit. A més, s'hi afegeixen les necessàries polítiques de gènere.

En el cas català, els dos eixos, independència/autonomia i dreta/esquerra, no s'encavalquen i tenim un govern amb el suport d'independentistes tebis i d'independentistes radicals, que tenen conceptes sobre polítiques econòmiques i socials discrepants, i que a més ha hagut d'intentar encabir el dret de presos i exiliats, així com mantenir l'equilibri home-dona. Tot junt no podia conduir a res gaire coherent. Per no ser malinterpretat, diré que m'agradaria més tenir un govern amb més dones que homes. La meua experiència com a professor, ja des de fa molts anys, i també en tasques de gestió, m'ha portat a opinar així. De tota manera,

Científiques, treballant als laboratoris del Centre Tecnològic de Manresa. ARXIU

“
No podem seguir més temps alimentant-nos de cofoisme. La universitat i la recerca van bé, ens diem tot mirant-nos el melic. No és cert. Ens mantenim en posicions dignes dins dels principals rànquings i, indubtablement, fem una formació més que correcta. En general, el nostres titulats, quant a coneixement adquirit, tenen poc a envejar als de les millors universitats, però no estem bé. La tendència no és bona. La falta de recursos és palmària

cal valorar la capacitat. I quan es fan llistes i es formen governs, veig que compta més la quota i els equilibris de grups interns que la capacitat.

Sabia quina era la dificultat de formar un govern en aquestes condicions i que calia fer sacrificis i concessions. No tenia, doncs, gaires esperances, ni les tinc ara, més enllà d'aconseguir en el temps més breu possible que les coses estiguin endreçades en benefici de la gent i del seu futur. Amb tot, sí que discrepo de la distribució dels àmbits de govern. Em va decebre profundament veure que l'àmbit que reuneix les universitats i la recerca no ha recuperat l'estatus polític que tenia al començament del segle i que hauria de tenir si es vol un país competitiu.

Fa dotze anys, amb Manel Balcells com a conseller, va desaparèixer el DURSI. Error de Maragall. Els governs successius, d'un i altre color (Maragall, Montilla, Mas i Puigdemont), tot i lloar sem-

pre la universitat i la recerca del país, van persistir en l'error de no crear un departament específic que reunís aquestes funcions. Per estalviar? Alguns estalvis surten cars.

Malgrat les reiterades demandes individuals i col·lec-

EL DURSI

El DURSI, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, va ser creat durant el darrer govern de Jordi Pujol, el 3 d'abril del 2000, i va ser suprimit durant el govern de Pasqual Maragall, el 20 d'abril del 2006, quan els consellers d'Esquerra Republicana van ser expulsats del govern per ordre del PSOE. No hi ha hagut cap més departament dedicat a Universitats i Recerca de manera principal.

tives, el govern nomenat pel president Torra tampoc ha restituit el departament d'Universitats i Recerca que, de manera natural, hauria d'haver incorporat la innovació.

BONA TASCA. Només puc dir bé de la feina feta pels responsables d'universitats i recerca que han ocupat la secretaria, el darrer Arcadi Navarro. També asseguro una dedicació i bon fer de Francesc Xavier Grau. Tanmateix, no podem oblidar, ho hem patit, que sense estar al consell executiu les coses no es poden defensar igual.

No podem seguir més temps alimentant-nos de cofoisme. La universitat i la recerca van bé, ens diem tot mirant-nos el melic. No és cert. Ens mantenim en posicions dignes dins dels principals rànquings i, indubtablement, fem una formació més que correcta. En general, els nostres titulats, quant a coneixement adquirit, tenen poc a envejar als de les millors universitats, però no estem bé. La tendència no és bona. La falta de recursos és palmària. Només cal mirar com han evolucionat els recursos destinats en el pressupost de la Generalitat a les universitats en els darrers deu anys. Les conseqüències seran molt greus.

No vull acabar sense fer referència a la innovació i la transferència del coneixement o, a la millor compartició d'aquest coneixement entre empresa i món de la recerca. Requereix un tractament específic. La societat del benestar a Catalunya dependrà de l'economia del coneixement capaç de generar ocupació d'alt valor afegit. Un recent estudi al Regne Unit demostra que les empreses sorgides de les universitats adequadament finançades tenen una capacitat de prevalença en el temps molt més elevada que les sorgides només del sector empresarial. Sorpren que, a banda de la frase de rigor en els discursos, la innovació hagi estat sistemàticament abandonada i que no tinguem una acció política clara.